

بهائیت دینی است که توسط میرزا حسین علی نوری، ملقب به بهاءالله در قرن ۱۹ میلادی در ایران بنیانگذاری شد. بهائیان بهاءالله را فرستاده خدا (پیامبر) در این دور می‌دانند. بهاءالله در سال ۱۸۶۳ این دین جدید را اظهار کرد. شمار پیروانش بیش از ۷ میلیون و ۸۰۰ هزار نفر برآورد شده است. با اینکه این شمار کمتر از ۰/۲٪ جمعیت دنیاست ولی از نظر پراکندگی ادیان در عالم بعد از مسیحیت دومین دین جهان شمرده می‌شود. مرکز جهانی بهائیان در حیفا واقع شده است. بهائیان معتقدند که بهاءالله، بنیانگذار دین بهائی (۱۸۱۷-۱۸۹۲) جدیدترین فرستاده الهی در سلسله پیامبران پیشین چون ابراهیم، موسی و بودا و زردشت و مسیح و محمد است

اعتقادات

خدا

بهائیان به خدایی معتقدند که یگانه، جاوید و خالق همه چیز است. این خدا به طور مستقیم در دسترس نیست ولی از طریق وحی با پیامبران ارتباط برقرار می‌کند که در این دین پیامبر تجلی خداوندی است. تجدید دین از اصول این آئین است و یکتایی خداوند از آموزه‌های بنیادین دین بهائی است. خداوند در دین بهائی، غیر قابل ادراک، غیر قابل دسترس، منبع تمام وحی، ابدی، عالم کل، کل، همه جا حاضر و قدیر توصیف شده است.

بهائیان معتقدند که درک مستقیم ذات خداوند غیر ممکن است. اگر چه دسترسی مستقیم به خداوند امکان پذیر نیست، ولی بهائیان اعتقاد دارند که خداوند قصد و اراده خود را به اشکال مختلف معرفی می‌کند. او هر از گاهی چند با استفاده از فرستادگان خودش که در دین بهائی به آنها مظاهر ظهور الهی گفته می‌شود با بشر مکالمه می‌کند. این مظاهر ظهور قصد دارند ادیان را در جهان اشاعه داده و برپا کنند. در آموزه‌های بهایی گفته می‌شود که خداوند بسیار بزرگ‌تر از آن است که توسط انسان‌ها به طور کامل درک شود و حتی تصویری کامل از وی به دست آید.

جهان پس از مرگ

بهائیان به بقای روح اعتقاد داشته و هدف از زندگی را پرورش استعدادات روح می‌دانند. از نظر بهاییان، حیات اصلی حیات روح است و جسد تنها به عنوان واسطه و ابزاری برای ترقی روح است. به اعتقاد بهائیان روح از جسم جداست و پس از مرگ، در عوالم روحانی به ترقی خود ادامه می‌دهد. بهائیان تعلق روح به جسم را همانند ارتباط نور با آئینه می‌دانند، نوری که در آینه مشهود است از خود آینه نیست بلکه انعکاس

نوری است که از منبع دیگر ناشی می‌شود، به همین سبب وقتی آینه می‌شکند نور همچنان باقی و برقرار است.

وحدت اساس ادیان

بهائیان دین را اولین موهبت در عالم می‌دانند زیرا تعالیم الهی را بر جمیع تعالیم دیگر مقدم می‌دانند و آن را سبب ترقیات و عزت انسان می‌دانند. یکی از اعتقادات دین بهائی، وحدت اساس ادیان است بدین صورت که اساس ادیان الهی یکی است و همگی در اساس مشترک می‌باشند. چون اساس همه ادیان اعتقاد به خداوند یگانه و زندگی بعد از مرگ و توجه به اخلاق پسندیده و نیکو و کمالات عالیه انسانی می‌باشد پس اساس همه ادیان الهی یکی است و تفاوت بین ادیان فقط در احکام و فروعات است و دلیل آن نیز رشد و تکامل و بلوغ بشر در طول زمان است و در هر زمان بنا به رشد فکری و عقلی بشر که رشدی نامحدود است، تعالیم و احکام الهی نیز متفاوت خواهد شد.

اگرچه ادیان و فرهنگ‌های مختلف دیدگاهی متفاوت دارند بهائیان معتقدند که این اختلاف نظرها در عین حال مربوط به یک پدیده واحد است تفاوت میان این ادیان و فرهنگ‌ها به بافت و فرهنگی که پیام در آن منتشر شده نسبت داده شده‌است. بهائیان ادیان بزرگ (وحتی کوچک) جهان که توسط مظاهر ظهور الهی و در زمانها و مکان‌های شکل گرفته‌اند را از یک منبع می‌دانند. بر اساس تعالیم بهائی، هیچ دین یا آئین و مذهبی را نمی‌توان برتر از دیگری دانست اما ادیان جدیدتر به شرایط زمانی و روحی انسان‌های کنونی نزدیکتر هستند. بهائیان بقیه ادیان را ادیانی الهی می‌دانند. بهاءالله در بسیاری موارد اذعان داشته است که زیرسوال بردن اعتبار هر یک از پیامبران گذشته معادل تکذیب همه ادیان (و دین بهایی) و همچنین تکذیب خداوند است.